

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Først og fremmest ønsker jeg at slå fast, at de terrorister, der bruger islam til at forsvare terror, misbruger islam. Der er efter min opfattelse ikke belæg for, at islam som religion skulle lægge op til, begrunde eller forsvare terror. Jeg mener, at terroristerne misbruger islam, når de i religionens navn foretager terrorhandlinger.

Det andet, jeg vil sige, er, at det i lyset af, at terrorister altså desværre misbruger islam som begrundelse for terrorhandlinger, selvfølgelig er vigtigt, at religiøse autoriteter med muslimsk baggrund påtager sig den opgave og det ansvar, det er at holde radikale elementer ude af miljøet og bidrage til at forhindre fanatisme og ekstremisme. Det var det, jeg havde god lejlighed til at drøfte med imamer og andre på Marienborg for et stykke tid siden.

Formanden:

Så er det hr. Søren Espersen som medspørger.

Søren Espersen (DF):

Jeg er også helt tilfreds med de svar, statsministeren har givet, og jeg vil egentlig gerne bede statsministeren om at bekræfte, at de, der vil sprænge sig selv og andre mennesker i luften, fuldstændig er uden for pædagogisk rækkevidde, og at de er bedøvende ligeglade med, hvor de bomber springer, uanset hvor de springer på kloden.

Statsministeren har selv været inde på nogle eksempler på nogle, der i hvert fald ikke var en del af de allierede tropper i Irak, og steder, hvor der har været forfærdelige terroristbombsprængninger: Saudi-Arabien, Egypten, Indonesien, Malaysia, Yemen, Tyrkiet, Rusland, Kasakhstan, Indien, Pakistan, Japan og så det løse, som jeg ikke har nået at få skrevet ned. Vil statsministeren ikke bekræfte, at disse lande intet som helst har at gøre med Danmarks engagement i Irak?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det kan jeg fuldt ud bekræfte. Derfor sætter det også en tyk streg under, at det er direkte uansvarligt, hvis politikere på nogen måde prøver at tale udenom, når man snakker terror, og ligesom prøver at undskylde terror med, at den, der sår vind, også må regne med at høste storm. Det er efter min mening aldeles uansvarligt.

For det, man gør på den måde, er jo i realiteten at prøve at forklare, at der nok alligevel er en eller anden form for mere eller mindre fornuftig

baggrund for terror. Det bør man ikke på nogen måde indlade sig på. Enhver ansvarlig politiker bør starte med at sige, at der ingen sag er, at der intet formål er, der kan forsvare terror, og det bør man også slutte med at sige. Det er efter min opfattelse det eneste, en ansvarlig politiker kan gøre.

Søren Espersen (DF):

Så vil jeg også lige rette opmærksomheden mod det citat, som fru Ritt Bjerregaard har fremført, nemlig at den, der sår vind, høster storm. Det er jo et bibelsk citat, og den, der kan sin Bibel, ved også, at det har med at gøre, at den, der spreder ondskab, må forvente at få ondskaben tilbage ti-fold eller hundredfold. Det er det, der ligger i det. Vil statsministeren bekræfte, at den indsats, de danske soldater yder i Irak i forbindelse med afsættelsen af Saddam Hussein, ikke er ondskab?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, det kan jeg fuldt ud bekræfte. Det er oven i købet sådan, at den indsats, som danske soldater og koalitionen i det hele taget yder i Irak, går ud på at beskytte det irakiske folk; går ud på at hjælpe det irakiske folk til demokrati; går ud på at hjælpe den irakiske regering med at genopbygge Irak og sørge for almindelig forsyning med daglige fornødenheder til befolkningen. Så det, koalitionen er der for, er at hjælpe det irakiske folk, og på den baggrund er det også fuldstændig malplaceret, hvad fru Ritt Bjerregaard har sagt.

Formanden:

Så er det hr. Jeppe Kofod for et sidste spørgsmål.

Jeppe Kofod (S):

Jeg kan godt forstå, at statsministeren forsøger at tale om noget helt andet end det, som sagen drejer sig om. Det forstår jeg egentlig godt. Statsministeren gør sig skyldig i noget, der er, synes jeg, meget betænkeligt, nemlig at påstå, at nogle af os ikke vil diskutere alle årsagerne til og baggrundene for, at vi er mere truet af terror i dag, end vi var tidligere, og så samtidig blankt afvise, at der er nogen som helst mulig sammenhæng mellem vores udenrigspolitiske engagement i Afghanistan og Irak og andre steder i verden og så en mulig større terrortrussel her.

Hvem er det, der kvæler debatten? Det er det gode spørgsmål.